

מי ומי במישפט בצלאל מיזרחי - ומה אומרת עליהם השופטת

18 כנסת

שד השופטת בגדר של פסקדין על אותן דמויות וגם כאשר היא מאשיי מה אותן בהאשמות כבדות, אין היא יכולה להטיל עליהן עונשים. "העולם הזה" מצטט מדבריה על 18 מדמויות המישפט.

בפסקדינה הארוך דא חרצה השופטת המהווית, שולמית ולנשטיין, רק את דינו של עיתון "הארץ". היא חרצה גם את דינם של דמויות רבות אחרות - מהן שהופיעו במישפט כעדים, מהן שלא. אין דבריה

אהרונ, רחמים

אהרונ ואושרי, כפי שהראי תי, ידם בכל, ואין הם בררנים לגבי סוגי העבירות שבהן הם בוחרים לעסוק מדי פעם. כל זמן שהם רואים סיכוי לעשות כסף, אלא שנראה כי מעט שבגרו קצת, הם מעדיפים עבירות שאפשר לבצען ללא שירות מאלימות. אם ב-1969 עוד היה אושרי מעורב בשוד של מלשטה, ואהרונ שטייל עימו

בלילה עובר לשוד בכמור בית שמישה את השודדים, הרי בזמנים מאוחרים יותר העדיפו לעסוק במלאכות נקיות יותר. מי במיבצעים בדרום אפריקה שתיארת לעיל ומי ב הפצת מטילייהב מזוייפים. סחר בסמים מסוכנים, כמובן, נמנה בין עסקים מכניסים כאלה, ואמנם נתפס אושרי כאשר במכונת שבה נהג גמר צא קילוגרם ומעלה של אופיום, שהובל מבית לחם. אהרונ ניל לא נתפס בעבירה כזאת, אף ששמו "שורבב" לעניין מכור בית החשש של מני כהן וידי דתו.

וכאשר לבסוף שמים שני אלה פניהם לעבר עסקים לגיטימיים, כמו ייצור מצרייבשר, הרי הם מנסים לכבוש הן את הייצור והן את השיווק אם לא בכוח חרוע, הרי באיומים וברכים נלוות.

אולמרט, אהוד

אולמרט האשים ברמיזים ואחר-כך בצורה ברורה יותר,

את בצלאל מיזרחי ואת גנדי בשייכות לפשע המאורגן: מאחר שהעניין שבין גנדי

לאולמרט תלוי ועומד בבית-המשפט, לא אביע כאן את דעתי על הדרכים שנקט ונוקט ח"כ אהוד אולמרט בפירסומים שהוא מפרסם. לא נקראתי לדון אותו.

אושרי, טוביה

כן טען (סניגורו של אושרי רי, בפרשת הברחת הסמים בי בית לחם) כי בעבר היה (אושרי) משתמש בסמים... היה בעל שתי מסעדות, וכי כתוצאה מהשימוש בסמים התערערו עסקיו, אך בכוותו על-אנושיים התגבר על יצרו וחלל לחלור טין להשתמש בסמים... לפי עדותו של אושרי לפני, אין טיעון זה תואם את המציאות. לדבריו, מעולם לא היה מכור לסמים... בית-המשפט (שדן בפרשה ההיא), כפי שמסכת, הדרשם מאוירת הסלי חנות והתיקנות הטובות שהובי עו בפניו אחרי מילחמתיוס הכיפורים, והטיל עונשים נמוכים ביותר, בהתחשב בכמות וסוג הסם... הצטערתי לראות

כיצד במיקרה זה, עבודה טובה ועיללה של המישטרה בגילוי הפשע, לא הביאה לתוצאות ענישה, אשר לה ראוי היה הר מעשה.

אושרי, מצידו, מודה שפעם, לבקשת ידיד, מצא איש בדרום-אפריקה שמוכן לעזור בברחת נכסים... כן הוא מודה ששהה בדרום-אפריקה בעת ש פאר עסק בפעילותו הנ"ל (הב) רחת כספים מדרום-אפריקה, תוך רמייה). אך כל קשר לא היה לו לפעילות ההיא, והפי גישות שלו עם האנשים המעורבים היו חברתיות גרידא. אין אני מאמינה כי שהותו בדרום-אפריקה, בתקופה הנ"ל, ופגיו שותיו עם פאר והגב' ננט, היו תמימות.

אמרתי כי לא הובאו בפני הוכחות לקבוע מהות מעורבותו (של אושרי) בפרשה ההיא (פרשת דרום-אפריקה), ובפרשה הנוכחית (פרשת המארכים הגרמניים). הראיות שהובאו בפני איגן מוכיחות הרבה יותר מאשר הנטייה של טוביה אושרי להמציא סיפורי-שקר לפי צרכי השעה, וזאת מבלי לניסות אפילו ליישב את הסתירות בין גירסות שונות אשר הוא מוסר לאותו עניין מדי פעם בפעם.

בעניין השוד הזה (שוד מל-

טשת בירנבך) לא הוגש כתבי אישום לבית-המשפט... לגבי אהרונ, דעה זו (של הפרקליטות, שאין די ראיות) נגד אית לי מוצדקת, אך לא כן לגבי אושרי. היו כאן ראיות נסיבותיות חזקות, לפחות לגבי העובדה שהוא סייע במיבצע זה...

הוכח לי שהוא (אושרי) השיתף בהעברת סמים מבית לחם, וכן השתכנעתי שהיה לו קשר לעניין שוד מלשטה בירנבך ולעניין יומפי.

בולקיד, חיים

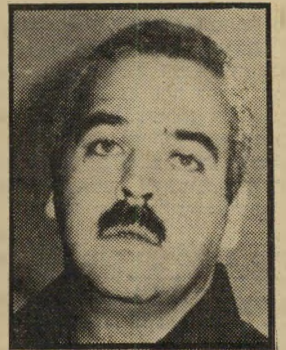
מפקח-מישנה במישטרה, שמע את השיחה בין בצלאל אל מיזרחי, רחמים אהרונ וטוביה אושרי, אשר השוה פט קבעה כי היתה בעניין סמים.

אני מאמינה שבולקיד אמנם שמע את הדברים אשר רשם בדו"ח מפי האנשים אשר להם ייחס אותם בדו"ח.

ולנטיין, אבי

כפי שכבר הראיתי בקשר ל-מני כהן ואלי רונן, נהג ולנטיין בעניין זה (בעניין העדור) בצורה דילטנטית, אם לא לאמר נאיבית, הוא ניסה לדור בב אותם אנשים, אשר לפי מאגריהמודיעין (של המישטרה) היו קשורים במעשי-פשע שונים, ואשר לפי אותו מידע, יתכן והתובע (מיזרחי), היה לו קשר אליהם.

אך הרי אחת התיוות החשובות של ולנטיין היא זו שבחורגי הפשע המאורגן, ראשית, אין כלל היכרות בין אנשים המשי

תיכים לדרגים השונים, ושנית, אולי העיקר, הלשנה נחשבת בחוגים אלה כעבירה חמורה, אשר העובר אותה צפוי לעונש חמור ומייד. כיצד, אם כן, יכול היה לחשוב שאנשים, שיהיה להם קשר עם מיבצעים פליליים שונים, יבואו ויודו בכך במישפט אורחי זה, ויתר על כן עוד יפילו את אלה שוולנטיין חושב אותם לראשי האירגון? אינני חושבת שהיא היה עד כדיוכך נאיבי. ויתר סביר לחשוב שהוא סמך על אמנות החקירה של באי-כוחו, וקיווה כי זו תועיל להוציא את הדברים מן העדים על כור-

חם. כאן הוא הפריז בהערכות, לא ביגלל חוסר-הכישרון של עורכי-הדין, אלא בגלל ה-עובדה, שאף היא היתה צריכה להיות ידועה לו, כי עדים כאלה תמיד יעדיפו להיענש בבית-המשפט רחמן של המדינה על עדות-שקר או עדות-סוהרת, מאשר להיות צפויים לעונש מידי חבריהם בשל הלי-שנה...

אני מאמינה כי (ולנטיין) היה מוכן לעזור לפור, מבחינה חומרית, אשר כנראה היה זקוק לה... עוד אני מאמינה כי תמורת עזרה זו התכוון ולנטיין להשיג עדות-אמת, וכי לא היה תה מצידו כל כוונה להדיח עד זה או עדים אחרים לעדות-שקר. כאן הוא לא התייעץ עם באי-כוחו, כפי שעשה במקרה של רונן, ולא זכה לעצה, כי גם תמורת עדות-אמת אין להציע או לתת תמורה כלשהי. אני מקווה כי עכשיו למד זאת, ואם גם עיתור נאים אחרים יקחו זאת לת-שומת-ליבם, אולי לפחות יצא מיקצועם נשכר.

...ולנטיין אמנם השקיע עבודת-נמלים במאמץ ארוך וסביר, לני, ולא בלתי-מסוכן לעצמו, לאסוף ראיות להוכחת העובדות שקבע בכתבות... כפי שהעיר מר (גידעו) סאמט (העורר האחראי של הארץ), לא היה מוכן ולנטיין לזהות את המקור רות האלה (אנשי-מישטרה שנתנו לו את החומר) אפילו בפניה, ואני מניחה שזו היתה הסיבה שוולנטיין עצמו לא הורבא להעיד בבית-המשפט... על סמך עדותו של מר סאמט, גר-אה לי שאוכל לקבוע שאמנם חשבו, לא רק מר סאמט אלא גם ולנטיין, כי העובדות שהוא פירסם הן אמת... אפילו אניח לדעם כי בעת איסוף הראיות נעלם מעיניו של ולנטיין הקשרי של הבאת עדים להעיד, הרי לפני פירסום הכתבות הועמד על-כך בפירוט ובפרוטרוט על-ידי סמי נחמיאס, אשר עימו ניהל שיחות ארוכות בנושא הכתבות.

זאבי, רחבעם

ידידו של בצלאל מיזרחי, בפני השופטת הובאה הקלטת שיחה בין מיזרחי וגנדי לבין ח"כ אהוד אולמרט, אחרי ש-אולמרט פירסם הצהרה ב-עניין הפשע המאורגן, שהש-

ניים טענו כי היא מכוונת נגדם. על השיחה אמרה השופטת:

בין שהיה זה בידעין ובין מחמת שלא בירר את הפרטים, גנדי בשיחה זו צייר תמונה אידיאלית של הקאריירה הצבאית של התובע (מיזרחי), שאינה מתאימה למציאות כפי שהוכחה בפני... קריאת תמליל השיחה... שיכנעה אותי שאמנם איום השתמע מן הדברים ש-נאמרו שם על-ידי גנדי, ואשר התובע (מיזרחי) הביע הסכמתו איתם.

טיסונה, אלי

סגן-מנהל חברת "וימפי", ידיד של אושרי ואהרונ, ש-היה מעורב בעסקות-יבשר רבות:

בערך באותו זמן מינה לעצ-מו (סד) קרוס (מי שהיה מנהל וימפי, שהסתבך עם טיסונה, אושרי ואהרונ, נכנס לחבובות ונפטר) סגן-מנהל, את מר אלי טיסונה, שאותו הכיר כבנו של בעל-מסעדה ברחוב דיזנגוף, אשר הפיצה את וימפי. מינוי זה לא הביא מזל לקרוס... לי דחוק... בהשתלשלות, כפי ש-קרתה, רואה אני השתלשלות בי-אמצעים בלתי-הוגנים ובלתי-מקובלים במיסחר התקין, אשר נקבש על-ידי אהרונ, אושרי ורושה (גיסו של מיזרחי), ב-השתתפות פעילה מצידו של טיסונה, על עסק אשר, עד שנוצר הקשר עימם, התנהל על-מי מנחות ובצורה מכובדת... אין אני מוצאת מקום בתיבה זו לדון בטענותיו של טיסונה נגד ההאשמות שהועלו נגדו, ואשר לדעתו גרמו לו עוול, ולמישפחתו עגמת-נפש. אין הוא צד לדיון שבפני. מסקנתי לעניין התנהגותו בעניין וימפי מבוססת במידה רבה על עדותו שלו...

כהן, מני

דובר חטיבת הפנתרים ח' שחורים בנית "ח"ש בכנסת, הורשע בעבר בנסיון להברחת סם ונידון לשש שנות מאסר: מני כהן עבר שלושה של-בים בסיפורים שלו לגבי ה-קשר שלו למעשה, בהודעה שלו (במישטרה, אחרי שנעצר בעניין הברחת הסם) סיפר את פרטי המעשה ופירט את ה-מעורבות של כמה אנשים ש-לקחו בה חלק, באותו חלק, הנוגע לו עצמו ולאציקי וצבי הנ"ל (שניים שהיו מעורבים בפרשה, שמותיהם בדויים), הודה הוא במישפט בחיפה, בשלב השני, כאשר הואשם עד הגנה 22 (עד הגנה במיש-פט הארץ אשר שמו נאסר לפירסום), חזר בו מני כהן, והכחיש את הקשר של הלה לעניין.

בשלב חשלישי התעלה בעדותו בפני, כאשר העיד כי